

CURIOZITĂȚI SCRIPTURALE

de Rev. *Nelu Terpea*

(continuare din numărul trecut)

19. EVANGHELIA DUPĂ MARCU

1. Botezul din pustiu. (Mc.1:4). Mulți cititori se pot opri aici din pricina nepotrivirii lucrurilor. Ioan Boteza în râul Iordan, iar Iordanul nu trecea prin pustiu. Valea Iordanului este grâнарul lui Israel și al Iordaniei. Prin contrast, în pustiu nu există apă. De ce Marcu a precizat că Ioan boteza în pustiu?

Despre Marcu circulă câteva legende. Una din ele ne relatează că acest Marcu este de fapt Ioan Marcu (cf. Fp.12:12), pe care Petru l-ar fi numit și „fiul meu” (cf. 1.Pt.5:13), un tânăr educat, un mare atu în acele zile. Se spune că el ar fi scris și epistolele lui Petru. Se spune, de asemenea, că școala și-a făcut-o pe lângă marele preot. El ar fi fost Ioan cunoscut la curtea marelui preot; el ar fi pus o vorbă pentru Petru să fie acceptat la judecata care s-a făcut Domnului Isus.

Un asemenea om, desigur, a folosit un limbaj des folosit de preoți și rabini. Citind cu atenție Evanghelia după Marcu, se observă interesul autorului pentru Împărăția lui Dumnezeu. Din pricina multor războaie, dealungul istoriei, și din pricina multor înrobiri suferite din partea dușmanilor, „Împărăția lui Israel”, ca expresie, este puternic legată de expresia „victorie”. Aceste două sunt legate numai de David – piatra de hotar în conștiința evreului. De aceea, Mesia a fost așteptat cu atâta dor și tot de aceea atâta naționalism, manifestat mai ales în vremea robiei.

Pentru cei educați, termenul „pustie” avea și sensul figurativ al regiunii unde oamenii erau străini de Dumnezeu, nereligioși. Această „pustie” de fapt era plină de oameni. Obișnuit, acolo unde este bunăstare, belșug, și lux, oamenii nu mai au timp și de cele sfinte. Marcu, pentru a atrage atenția cititorului, în 1:2-3, midrașizează profețiile date prin Maleahi (3:1) și Isaia (40:3), apoi afirmă că „...*a venit Ioan care boteza în pustiu...*”.

2. Împărăția lui Dumnezeu. (Mc.1:15). Iudeii, de la cel mai de rând și până la marele preot se uitau după revenirea lui Ilie – heraldul lui Mesia. Acest Mesia pe care Îl așteptau ei, după cum ei înțelegeau Scripturile, trebuia să elibereze pe Israel de sub robia socială, să aducă dreptatea pe pământul lui Israel, să reîntregească hotarele țării – să reia „Împărăția lui Israel” de pe vremea lui David. Această împărăție era numită, printre preoți și farisei, „Împărăția lui Dumnezeu”.

Acesta este unul din motivele pentru care în Israelul de acum 2000 de ani în urmă exista o monedă doar a Templului. Oamenii aveau monedele oficiale cu care trebuiau plătite și taxele pentru Cezar. Când trebuiau plătite taxele la Templu, trebuiau să schimbe banii oficiali în acele monede sfinte. Când Domnul a fost ispitit cu privire la taxele ce trebuiau date Cezarului, el s-a folosit de limbajul lor: „*Dați cezarului ce este a cezarului și lui Dumnezeu ce este a lui Dumnezeu*” (12:17).

Domnul Isus și-a început misiunea, într-o astfel de atmosferă politico-religioasă, zicând: „*S-a împlinit vremea și Împărăția lui Dumnezeu este aproape*”. Pentru a face deosebire între credința poporului și mesajul Său, a mai adăugat: „*[De aceea] pocăiți-vă și credeți în vestea cea nouă*”.

3. Vameșii. (Mc.2:16). Guvernul roman cerea taxe după sare, animale, pământ și după comerțul pe care-l făcea, dacă era cazul. Autoritățile nu aveau angajați pentru această corvoadă, ci alegea din cei voitori dintre autohtoni. Autorităților se prezentau oameni cu dorința de a fi vameși; ei se ofereau să strângă o anumită sumă de la sărăcimea poporului, iar autoritățile alegeau pe cei care ofereau mai mult, cu care încheiau un contract. Vameșii, la rândul lor angajau oameni fără caracter, plini de cruzime, cinici.

Tributul era o pricină de groază mai ales pentru cei săraci. Dacă nu posedau aurul sau argintul ce trebuiau date, li se confiscau animalele, erau bătuți, sau erau despuiați de hainele de pe ei. Unii erau bătuți cu multă cruzime pentru a servi de exemplu pentru restul comunității. Niciodată guvernul roman nu era interesat de metodele folosite și nici de cât anume era colectat de la tributari – important era aurul și argintul menționat în contract.

Vameșii erau socotiți păcătoși ca și oamenii care lucrau pentru ei. Nimeni nu ar fi mâncat din pâinea

lor, care era numită și „pâinea sângelui”. Ei erau trădătorii de neam. Era în credința poporului că Dumnezeu nu iartă pe astfel de oameni niciodată, nici aici, în viața asta, nici dincolo, în viața de după moarte. Preoțimea și fariseii îi urau și îi atacau în vorbirile lor. Ei se simțeau drept privilegiați când Isus stătea cu ei la masă, fiindcă Isus ataca preoțimea și fariseimea. Iar poporul nu știa ce să mai creadă și cum să judece lucrurile. De aceea fariseii și cărturarii au întrebat pe ucenicii Domnului: „*De ce mănâncă El și bea cu vameșii și cu păcătoșii?*”

4. Adevărata putere a lui Dumnezeu. (Mc.3:22). În antichitate, la aproximativ 1000 de ani îH, pe teritoriul Persiei și a Azerbaidjanului, a apărut o religie ciudată: zoroastrismul. Această religie prezenta doi dumnezei – unul bun și unul rău – egali în toate atributele lor: dușmănia lor este eternă și niciodată nu va fi unul mai presus de altul. Rasa umană este la discreția dumnezeului rău, excepție făcând populația Persiei și a Azerbaidjanului care cunoșteau adevărul despre acești dumnezei și care slujeau dumnezeului bun Zoroastru. Cele două puteri antagonice, egale în capacitatea lor divină, a dezvoltat crezul dualismului, cu o foarte mare influență asupra iudaismului și creștinismului.

Cărturarii L-au condamnat pe Isus că ar scoate dracii cu ajutorul „domnului dracilor” – dovadă a existenței acestui dualism în mintea lor. Ciudat este că tocmai cărturarii au fost influențați de dualismul persan – cei mai cunoscători ai Scripturilor – și nu au învățat din Sfintele Scrieri că Satan este doar o creatură căzută, nu Dumnezeu. Puterea lui Isus putea fi numai de la Dumnezeu.

5. Furtună pe Marea Galileii. (Mc.4:37). Acest lac, cunoscut din Evangheliile și sub numele de „Marea Galileii”, ca suprafață, este mic. Cum este posibil să aibe furtuni așa de mari? Ca și „Marea Moartă”, este Lacul Galileii este așezat pe Valea Iordanului. Iordanul își are izvoarele în Lebanon și are o lungime de 322 de Km, de la Izvoare la vărsarea lui în Marea Moartă. De la intrarea râului în Israel terenul devine din ce în ce mai jos. Astfel, lacul „Marea Galileii” este cu aproximativ 600 de metri mai jos decât nivelul mării. Din nord, aerul rece se pornește cu viteză în jos lovind suprafața lacului și crează valuri mari și periculoase pentru bărcuțele pescarilor de acum 2000 de ani în urmă.

6. Ceremonii condamnate de Isus. (Mc.7:4-13). Extremismul religios era urmărit cu mare strictețe, fiindcă după acesta era omul apreciat. Toate preceptele Legii erau mai greu de urmărit, pe când fanatismul a intrat în tradiție. Produsele cumpărate din piață erau spălate, nu ca o prevedere de sănătate, ci fiindcă ele puteau fi necurate dacă cineva dintre neamuri s-ar fi atins de ele. Ei nu ar fi cumpărat carne de la un măcelar ne-evreu.

Paturile din casă nu erau obiecte din lemn, ci simplu: rogojini întinse pe pământ. De aceea exista și exprimarea: „la-ți patul și umblă”, adică să-și împăturească rogojina și să plece. Dacă cineva din familie ar fi murit, cei de ai casei mai întâi spălau rogojina („patul”) apoi o foloseau. Dar excesele de zel erau mult mai mari: ei spălau paharul de fiecare dată când urma să bea apă cu el. Căldările, oalele, tigăile, etc, deși erau curate, nu puteau fi folosite până nu se mai spăla odată, înainte de folosire.

Și dacă toate acestea le împlineau plini de râvnă, nu arăta rău, dar când împlinirea acestei tradiții era pusă alături de viața lor socială, totul devenea dezgustător. Când cineva voia să-și ajute părinții, era apreciat fiindcă împlinea Legea – omul acela se apropia, astfel de Dumnezeu. Tradiția spunea, însă, că dacă lucrul acela, cu care-și ajuta părinții, ar fi dăruit lui Dumnezeu, Dumnezeu l-ar fi apreciat și mai mult. Astfel, bătrânii nu mai erau ajutați de copiii lor, învățați astfel de farisei prin tradiția lor. Acestea au fost motivele pentru care Domnul Isus i-a criticat pe farisei și cărturarii.

VA URMA